



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce:

O. H. M. A.-D., narozen X,
státní příslušnost Jordánské hášimovské království,
bytem X,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

za účasti osob

zúčastněných na řízení:

1. **W. K. M. A.**, narozena X,
bytem X,
2. **M. O. H. A.-D.**, narozen X,
bytem X,
3. **M. A. O. H. A.-D.**, narozen X,
bytem X,
4. **M. O. H. A.-D.**, narozen X,
bytem X,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osoby zúčastněné na řízení č. 2, 3 a 4 zastoupeny svojí matkou – osobou zúčastněnou na řízení č. 1, jakožto zákonnou zástupkyní,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2023, č. j. OAM-66675-20/ZM-2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2023, č. j. OAM-66675-20/ZM-2022, kterým byla zamítnuta žalobcová žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, přičemž bylo rozhodnuto, že se platnost zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. g) téhož zákona neprodlužuje, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně vyložil a použil výhradu ohrožení bezpečnosti státu. Při výkladu neurčitého právního pojmu *ohrožení bezpečnosti státu* si žalovaný pomohl obecným odkazem na čl. 1 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ústavní zákon o bezpečnosti ČR“) a interním právně nezávazným dokumentem *Bezpečnostní strategie České republiky 2015* vymezujícím politiku České republiky na poli strategické bezpečnosti.
3. S takovým postupem se žalobce neztotožňuje. Výklad žalovaného lze dle žalobce shrnout tak, že v předmětném případě bylo za ohrožení bezpečnosti státu považováno ohrožení bezpečnostně-strategických zájmů, které jsou vtěleny do vnitřního, právně nezávazného dokumentu vymezujícího základní směřování národní bezpečnostní politiky, jejíž nedílnou součástí jsou i spojenecké závazky. Interpretace neurčitého právního pojmu je otázkou právní, kterou žalovaný musí bezpodmínečně splnit, neboť jen on je povolán k předložení úvah při hledání obsahu a významu neurčitého právního pojmu. Přestože žalovaný bohatě odkazuje, cituje a parafrázuje z různých dokumentů týkajících se bezpečnostní politiky, nesplnil dle žalobce svou hlavní úlohu, a to alespoň rámcově vymezit obsah pojmu ohrožení bezpečnosti státu.
4. Žalovaný dále naznačuje, že sebemenší riziko ohrožení strategických zájmů České republiky v oblasti její bezpečnosti zavdává důvod pro vznesení výhrady ohrožení bezpečnosti státu. Jinými slovy, činí jasné rovnítko mezi ohrožením bezpečnosti státu a ohrožením některých strategických zájmů České republiky. Podle žalobce je taková úvaha chybná, neboť žalovaný měl při výkladu sporného pojmu postupovat zcela jiným způsobem. Pojem *ohrožení bezpečnosti státu* v kontextu zákona o pobytu cizinců má totiž mnohem užší význam, než si žalovaný myslí. Aby bylo možné hovořit o ohrožení bezpečnosti státu, muselo by chování žalobce ohrozit samotné jádro a minimální základy státnosti České Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky. Žalobce má za to, že takto nastíněný výklad odpovídá smyslu a účelu zákona o pobytu cizinců. Ohrožení bezpečnosti státu přichází do úvahy jen v těch případech, kdy cizinec svou přítomností a chováním ohrožuje ty nejzákladnější hodnoty, jež jsou nezbytné pro zachování státu jako takového. Přijetím výkladu žalovaného by se pojem bezpečnosti státu fakticky vyprázdnil, neboť za ohrožení bezpečnosti státu lze považovat i pro věc nevýznamné strategické zájmy. Nadto je tento výklad natolik široký a pružný, že popírá všechny požadavky na výklad neurčitěho právního pojmu. Podle žalobce hrozí, že správní orgány vyhodnotí každé marginální a bagatelní jednání jako ohrožení bezpečnosti státu. Žalobce takový výklad odmítá a trvá na tom, aby výklad sporného pojmu odpovídal následujícímu požadavku, že chování cizince musí představovat zásadní ohrožení bezpečnosti státu, kdy existuje hmatatelné riziko ohrožení těch nejzákladnějších hodnot chránících samotnou existenci státu, na jejichž zachování musí stát bezpodmínečně trvat. Dle žalobce je výklad pojmu *ohrožení bezpečnosti státu* provedený žalovaným nejen nezákonný, nýbrž i nepřezkoumatelný.

5. Kdyby snad krajský soud shledal výklad žalovaného přípustným, namítá žalobce, že jeho osoba neodůvodňuje aplikaci sporného pojmu *ohrožení bezpečnosti státu*. Žalovaný totiž klade žalobci za vinu, že údajně udržuje a rozvíjí kontakty se zpravodajskou službou cizí mocnosti. Tím samým je dotčen jeden ze strategických zájmů České republiky, a sice zajištění stability bezpečnostního prostředí státu. Protože ohrožení některých strategických zájmů podle žalovaného nutně znamená i ohrožení bezpečnosti státu, představuje žalobce svými kontakty státobezpečnostní riziko, pro které se jeho pobyt stává nadále nežádoucím.
6. Tak tomu ovšem není. Ohrožení bezpečnosti státu připadá v úvahu, jen když jsou ohroženy ty nejzákladnější zájmy. Ne každé v úvahu přicházející narušení stability bezpečnostního prostředí dosahuje takové intenzity, že budou narušeny ty nejzákladnější hodnoty, na kterých stát jako takový staví vlastní existenci. Totéž platí ve vztahu k udržování a rozvíjení kontaktů. I to musí mít způsobilost ohrozit fundamentální hodnoty státnosti. Žalovaný v této věci mlčí, neboť neoznačil, jaký konkrétní základní zájem státnosti žalobce svými kontakty může ohrozit. Naopak se spokojil s tvrzením, že žalobcovy údajné kontakty mohou narušovat stabilitu bezpečnostního prostředí státu a tím samým také bezpečnost státu podle zákona o pobytu cizinců. Riziko ohrožení bezpečnosti státu musí být dle žalobce ve smyslu § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nejen myslitelné (možné), nýbrž musí být skutečné, přičemž nejde již o možnost toliko hypotetickou, ale o možnost důvodně předpokládanou. Z údajů v napadeném rozhodnutí není vůbec zřejmé, jestli osobní chování žalobce představuje skutečné riziko ohrožení bezpečnosti státu, které vzhledem ke konkrétním zjištěným skutečnostem je důvodně předpokládatelné.
7. Žalobce důrazně odmítá veškerá obvinění, že svou náboženskou osvětou podporoval, šířil či jinak podněcoval náboženský extremismus. Stejně tak odmítá jakékoliv nařčení, že jeho činnosti jsou pouhou zástěrkou pro spolupráci se zpravodajskými službami, jejíž prostřednictvím chce podryvat demokratické právní základy České republiky. V tomto směru žalobce odkazuje na celou řadu prohlášení přiložených k žalobě, která jsou zajedno v tom, že žalobcova osvětová činnost se zakládá na náboženské toleranci. Žalobce vnímá, že doslovný výklad náboženských textů či záměrný protichůdný výklad je zdrojem nebezpečných postojů, které ohrožují samostatné státní zřízení. Proto také žalobce zasvětil celý svůj duchovní a profesní život prevenci a eliminaci extremismu, který vnímá jako skutečné nebezpečí pro mírové soužití. Kdyby žalobce skutečně zastával náboženské názory, jejichž obsah by směřoval k prosazování náboženské nenávisti, nedávalo by smysl žalobcovo angažmá s jinou náboženskou společností, Českobratrskou církví evangelickou, se kterou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mimo jiné spolupořádal projekt zaměřený na integraci cizinců v České republice a osvětu mezináboženského dialogu. Žalobcova osvětová činnost má kořeny již v roce 2018, tedy již na počátku jeho pobytu na území České republiky. V této souvislosti odkazuje na prohlášení Bc. E. G., která velice podrobným způsobem popsala žalobcovu náboženskou činnost a jednoznačně popřela jakékoliv tendence k podpoře nebo šíření radikálních, extremistických či jinak nebezpečných myšlenek. Žalobcovy texty, názory a přednášky se opírají o univerzální hodnoty, které jsou vlastní České republice, jako například tolerance, rovnoprávnost, základní práva aj. V tomto směru zastává žalobce výsadní postavení coby představitel muslimských obcí na území České republiky, který významnou měrou přispívá k překlenutí různých rozdílů, pramenících z nedorozumění či jednoduše neznalosti. O tom svědčí žalobcovo zapojení do programu náboženského dialogu *Společný hlas* pod záštitou prof. T. H. (viz prohlášení O. A. nebo Bc. E. G.).

8. Žalobce dále namítal, že mu žalovaný upřel jeho procesní práva ve vztahu k utajovaným informacím. Žalovaný nesdělil žalobci podstatné důvody rozhodnutí, a to ani při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce rozumí tomu, že povaha utajovaných informací podstatnou měrou zužuje prostor pro odůvodnění rozhodnutí žalovaného. To je také důvod, proč judikatura správních soudů přísně trvá na sdělení podstatných důvodů. Žalovaný procesní omezení odůvodnil tím, že žalobce udržuje vztahy s osobami ze zpravodajského prostředí cizí moci. Jinými slovy, použití zvláštního postupu podle § 169m zákona o pobytu cizinců se opírá o údajnou spolupráci žalobce se zpravodajskými službami blíže neurčité cizí země. Podle žalobce je takové sdělení mimořádně stručné a obecné. Žalobci neumožňuje, aby přesněji uzpůsobil vlastní obranu proti jemu neznámým nařčením. Kromě údajné spolupráce se zpravodajskými službami cizí moci není žalobci dále známo, v čem jsou v obecné rovině takové kontakty nežádoucí či dokonce závadné. Žalobce je držen v informačním vzduchoprázdnu, kdy jeho jedinou obranou proti takovému nařčení je toliko to, že nikdy nevyvíjel ani neudržoval vztahy, kterým by ohrožoval sám nebo společně s jinými osobami bezpečnost České republiky. K tomu žalobce dodává, že nepovažuje ničím nepodložená tvrzení o udržování kontaktů a spolupráce se zpravodajskými za sdělení hlavních skutečností a jednání, které jsou mu vytýkány. Pokud by tak žalovaný učinil, žalobce by se nemusel omezovat jen na obecně formulovanou obranu, že v minulosti ani v přítomnosti neudržoval žádné potenciálně závadné kontakty.
9. Dle žalobce žalovaný nehodnotil, zda utajované informace odpovídají judikатурním požadavkům. Žalovaný sice uvedl, že nelze pochybovat o věrohodnosti utajených informací, avšak blíže nerozvádí, proč tyto informace považuje za věrohodné. Žalobce vůbec neví, jestli žalovaný věrohodnost utajovaných informací opírá jen o autoritu jejich původce, nebo tu existují další podklady, které jednotlivě a ve své vzájemné souvislosti činí obsah utajované informace hodný důvěry.
10. Žalobce dále vyjádřil pochybnosti ohledně přesvědčivosti utajovaných informací. Dle žalobce by se muselo jednat o takové informace, které jsou natolik závažné, že mohou skutečně ohrozit bezpečnost České republiky.
11. Žalobce konstatoval, že pokud se dostal do kontaktu se závadovými osobami, aniž by měl ponětí o jejich protistátním úmyslu, vyvstává otázka, zda samotný kontakt může sám o sobě představovat bezpečnostní riziko. Podle žalobce musí obsah takového kontaktu jednoznačně poukazovat na různá rizika pro bezpečnost České republiky. Podkladové materiály utajovaných informací by měly obsahovat alespoň odposlechy nebo jejich přepis s odpovídající kvalitou překladu rozhovoru mezi žalobcem a inkriminovanými osobami z Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prostředí zpravodajských služeb. Pro učinění závěru o bezpečnostním riziku pak bude nezbytné vyhodnotit, zda mezi nimi probíraná témata jsou vedena s úmyslem podryvat nejzákladnější zájmy a hodnoty státnosti. Takový skutkový základ utajované informace pak může nasvědčovat závěru, že ohrožení bezpečnosti státu je skutečné, přičemž tato hrozba není hypotetická, nýbrž ji lze důvodně předpokládat.

12. Dále žalobce namítal, že žalovaný nejednal s jeho rodinnými příslušníky jako s fakultativními účastníky správního řízení dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čímž jim upřel možnost hájit právo na respektování rodinného života. Tuto námitku vznesl žalobce ve spojení s námitkou nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, resp. dotčení práva na respektování rodinného života ostatních rodinných příslušníků. Judikatura Nejvyššího správního soudu vyžaduje, aby hodnocení přiměřenosti se neomezovalo pouze na cizince, o jehož pobytové oprávnění jde, nýbrž také na ostatní členy rodiny, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, bod 37. Proto musí mít rodinní příslušníci možnost hájit své základní právo na respektování rodinného života. Je tomu tak dle žalobce proto, že vnímání soukromého a rodinného života není u všech rodinných příslušníků totožné. Má-li správní orgán opravdově a s plnou znalostí kvality života posuzovat otázku přiměřenosti, nemohl dle žalobce opomenout postoj rodinných příslušníků k celému případu. Protože tito nemohli v důsledku procesního opomenutí hájit své právo na zachování rodinného života, byl výsledek stran otázky přiměřenosti zatížen podstatnou vadou řízení mající za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jinými slovy, absence zapojení rodinných příslušníků měla vliv jak na otázku přiměřenosti, tak na otázku dostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně kvality rodinného života.

13. V dalším žalobním bodu žalobce upozornil na porušení principu nejlepšího zájmu dítěte, především jeho procesní stránky. Porušení shledal v tom, že žalovaný neučinil z tohoto principu středobod svých úvah a nepřiznal mu při poměřování kolidujících zájmů významnou váhu. V tomto směru je dle žalobce odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentačně skoupé, neboť se o nezletilých dětech zmiňuje pouze jejich jménem. Nadto žalovaný nemohl ani vědět, co je v nejlepším zájmu žalobcových dětí, pokud nezjišťoval rozhodné skutečnosti týkající se jejich života na území České republiky. Proto nemohl uzavřít, že dopady zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce jsou přiměřené, aniž by měl plnou znalost o kvalitě vedeného života na území České republiky. Žalovaný si nezajistil stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí ani neprovedl výslech jejich zákonných zástupců, a to za účelem zjištění rozhodných skutkových okolností, na základě kterých by si žalovaný učinil ucelený obraz o poměrech nezletilých dětí. Obzvlášť za situace, kdy žalobcovy nezletilé děti jsou ještě v předškolním věku, se žalobci jeví jako žádoucí, aby bylo zajištěno stanovisko orgánu, do jehož kompetence spadá ochrana práv dětí. Žalovaný se prakticky nevěnoval dopadu svého rozhodnutí do života nezletilých dětí.

14. Žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, že ostatní rodinní příslušníci nikdy v minulosti dlouhodobě nepobývali na území České republiky, tudíž dopady napadeného rozhodnutí jsou poměrně nízké. Takové odůvodnění nelze dle žalobce považovat za spravedlivé nalezení rovnováhy mezi protichůdnými zájmy. Obzvlášť u nezletilých dětí je nepochopitelné, jak žalovaný mohl přehlédnout relativně nízký věk žalobcových dětí. Přitom se jedná o věk, pro který je zásadní zachování stabilního společenského, kulturního a rodinného prostředí. Jen při zachování neměnného prostředí lze zajistit jejich zdravý psychologický vývoj. Nadto žalobcovy děti se do České republiky přestěhovaly v relativně útlém věku, tudíž podstatnou část svého života prožily v hostitelském státě, přičemž v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důsledku plynutí času považují České republiku za svůj domov. Jejich návrat, vynucený v důsledku absence pobytového oprávnění žalobce, by s největší pravděpodobností znamenal náhlou změnu prostředí, a tedy nenávratný zásah do jejich psychologického vývoje. Žalobcovy děti fakticky neznají kulturní prostředí státu, jehož jsou občany, neboť svoji vlast opustily v době, kdy se jejich smyslové vjemy a schopnost si zapamatovat rozhodné události stále rozvíjely. Návrat do Jordánska by tak byl v jejich nejhorším zájmu, jelikož by byly vystaveny různým, těžko překonatelným překážkám. Jejich psychika by v důsledku náhlé změny stabilního prostředí významně utrpěla, což by mohl vést až k rozvoji psychických problémů vyvolaných traumatickými zážitky. Opomenout nelze ani skutečnost, že žalobcovo nejstarší dítě v současnosti navštěvuje nultý ročník základní školy v Teplicích, čímž se dále prohlubuje integrace dotčeného dítěte do české společnosti, neboť si začne pomalu a jistě osvojovat české zvyklosti a základní společenská pravidla, nezbytná pro bezproblémové začlenění.

15. Žalobce upozornil, že jeho manželka dne 4. 4. 2023 porodila v pořadí třetí dítě. V následujícím období bude žalobcova manželka výlučně pečovat o nově narozené dítě, tudíž bude potřebovat veškerou podporu ze strany žalobce. Pobytová oprávnění ostatních rodinných příslušníků jsou provázána s pobytovým oprávněním žalobce. V okamžiku, kdy napadené rozhodnutí nabylo právní moci, pozbyl pobytový titul žalobce platnosti, což ovšem zapříčiní řetězovou reakci v podobě rušení pobytových oprávnění jeho rodinných příslušníků.
16. Žalobce uvedl, že jeho rodinná situace je mimořádně výjimečná, neboť pokud by musel opustit Českou republiku, nikdo jiný by se o jeho manželku a nezletilé děti nepostaral. Na území České republiky nemá jiné rodinné příslušníky, na které by se jinak mohl obrátit s prosbou o pomoc s chodem domácnosti, s péčí o své děti apod. Žalobce tak zůstává na všechno sám, neboť poporodní stav manželky a nízký věk dětí vylučují jejich schopnost materiálně a finančně zabezpečit chod společné domácnosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že při výkladu pojmu *bezpečnost státu* vyšel z platné právní úpravy, a to z ústavního zákona o bezpečnosti ČR. Rovněž bral v úvahu normy trestního práva a zákon o pobytu cizinců. V podstatě na doplnění žalovaný poukázal v napadeném rozhodnutí na vnější aspekt bezpečnosti České republiky, tedy upozornil na to, že zachování bezpečnosti ČR je jedním ze strategických zájmů ČR navenek, aby vyzvedl důležitost těchto hodnot a zájmu na jejich ochraně. Tohoto se však žalobce obrazně řečeno „chytá“ a klade žalovanému za vinu, že nedostatečně vymezil obsah pojmu *bezpečnost České republiky*, ačkoliv žalovaný vyšel při jeho vymezení primárně právě z právních předpisů, a nikoliv z dokumentů, které nejsou právním předpisem.
18. V případě žalobce je zřejmé, že důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty jsou jeho kontakty s cizí zpravodajskou službou. Jde sice o konstatování do jisté míry obecné, avšak nejde o sdělení, které by například pouze citovalo zákonný důvod či by pouze v obecné rovině odkazovalo na zájem na bezpečnosti České republiky či jiný veřejný zájem. V tomto případě žalovaný podstatu důvodů žalobci sdělil. Žalobce byl již v prvostupňovém řízení zastoupen advokátem a nyní využívá možnosti soudního přezkumu, ve kterém krajský soud jako kontrolní orgán má k utajované informaci plný přístup. Z žádného rozsudku tuzemského soudu ani z judikatury Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá dle žalovaného požadavek, že by měla být cizinci sdělována konkrétní jména osob nebo i dokonce jejich vztah k určitým osobám a skutečnostem, které Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lze považovat za nežádoucí z hlediska zajištění bezpečnosti státu. Správní orgány a ani soudy totiž dost dobře nemohou předvídat, na základě jakých konkrétních skutkových informací by si cizinec dokázal konkrétní osoby či vazby identifikovat, pokud by mu mělo být naznačováno, jaké vazby či kontakty s cizí mocí jsou nežádoucí. Žalovaný je proto přesvědčen, že byl žalobce omezen na svých procesních právech důvodně.

19. Jde-li o účastenství rodinných příslušníků v řízení o žádosti žalobce, žalovaný připomněl, že v dané věci se jedná o žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobce. Jedná se o pobytové oprávnění, které svědčí pouze žalobci, tudíž jeho rodinní příslušníci tímto pobytovým oprávněním, respektive jeho ztrátou nejsou přímo dotčeni na svých právech. Jejich dotčení může být maximálně nepřímé, a proto nejsou účastníky řízení o této žádosti. Žalovanému jsou známa rozhodnutí některých soudů, ovšem ta se týkala povětšinou řízení ve věcech žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny nebo o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU, kde měl být dalším účastníkem řízení nositel oprávnění ke sloučení rodiny nebo občan EU. V těchto řízeních ale bylo ve hře právo těchto osob na sloučení rodiny nebo na volný pohyb. V případě žádosti žalobce se o takovou situaci nejedná. Navíc dle žalovaného nic nebránilo manželce žalobce, aby se v řízení před správním orgánem k otázce společného soužití a rodinného života vyjádřila. Jenže v daném případě se k otázce dopadu rozhodnutí do rodinného či soukromého života nikterak nevyjádřil ani sám žalobce, neuvedl žádné skutečnosti stran svého rodinného a soukromého života, které by mohl žalovaný jakkoliv při svém rozhodování zohlednit. Ostatně ani v samotné žalobě neuvádí žalobce žádné výjimečné okolnosti svého rodinného nebo soukromého života, pro něž by žalovaný nutně musel mít za to, že dopad tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života je natolik zásadní, natolik extrémní, že by převážil na miskách pomyslných vah nad veřejným zájmem na tom, aby se žalobce, který svým jednáním ohrožuje bezpečnost České republiky, na jejím území nenacházel.

20. Žalovaný konstatoval, že žalobce ve své žalobě opakovaně zmiňuje, že žalovaný měl povinnost zjistit nejlepší zájem dítěte. Článek 3 odstavec 1 Úmluvy o právech dítěte však dle žalovaného nehovoří o žádném zjišťování nejlepšího zájmu dítěte, nýbrž stanoví, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí. Správní řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobci se jeho nezletilých dětí přímo netýká, tudíž z něj nelze dovozovat povinnost správních orgánů zjišťovat názor či stanovisko nezletilých dětí, nehledě na jejich nízký věk. Protože žalobce neuvedl v průběhu řízení žádná specifika svého vztahu k dětem, k manželce nebo k otázkám soukromého života, žalovaný v napadeném rozhodnutí shledal, že zájem na ochraně bezpečnosti převáží nad žalobcovým zájmem na zachování soukromého a rodinného života, jakož i nad zájmem jeho nezletilých dětí na společném soužití na území České republiky.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení č. 1, 2, 3 a 4

21. Manželka žalobce W. K. M. A. se podáním ze dne 10. 5. 2023 vyjádřila, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné za řízení za sebe i za tři nezletilé děti jakožto zákonná zástupkyně. K návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ani k samotné žalobě se ve zmíněném podání nevyjádřila. K žalobě však bylo přiloženo čestné prohlášení manželky žalobce ze dne 12. 4. 2023, ve kterém popisovala situaci svou i dětí. Upozornila, že nejstarší syn již chodí do základní školy, rychle se učí český jazyk a má v České republice hodně kamarádů. Bylo by pro něj těžké vrátit se nyní do Jordánska, kde je jiný školský systém, režim a jazyk. Manželka žalobce dále uvedla, že se rovněž učí český jazyk, je pro ni těžko představitelné, že by musela opustit Českou republiku nebo žít v České republice bez

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

manžela. Nemá v České republice nikoho, kdo by jí s dětmi pomohl. Může se spolehnout jen na žalobce.

Ústní jednání soudu

22. Při soudním jednání konaném dne 14. 6. 2023 právní zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu, přičemž upozornil, že procesní situace žalobce je ztížená, neboť neví, co učinil špatně, když nezná obsah utajovaných informací. Dle jeho názoru je v Evropě uplatňována přísná imigrační politika, která se však střetává s povinností respektovat soukromý a rodinný život cizinců, v důsledku čehož je imigrační politika do značné míry nefunkční. Správní orgány jsou frustrovány onou nefunkčností, a proto přibývá případů, kdy důvody pro zamítnutí žádosti cizince jsou opírány o utajované skutečnosti, kdy má cizinec jen omezenou možnost obrany, což je i případ žalobce. Vzhledem k neznalosti obsahu utajovaných informací nezbývá žalobci v rámci své obrany nic jiného než lpět na zbývajících pilířích řízení, tedy aby byl žalovaným řádně definován pojem bezpečnost státu a aby žalovaný řádně posoudil kvalitu utajovaných informací a jednoznačně vymezil, v čem jednání žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost státu. Dle právního zástupce žalobce však žalovaný neodvedl ve správním řízení kvalitní práci, pročež napadené rozhodnutí nemůže obstát. Právní zástupce žalobce zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí žalovaný podcenil ten aspekt, že musí jít o důvodné nebezpečí pro bezpečnost státu, a nikoli o hypotetické riziko. V případě, že žalobce ztratí pobytový titul, tak dle právního zástupce žalobce nemá manželka žalobce reálně vzato možnost získat jiný pobytový titul na území České republiky. Právní zástupce žalobce navrhl, aby soud provedl výslech žalobce, aby se žalobce mohl k věci osobně vyjádřit. Po provedeném dokazování a vyjádření žalobce k věci na tomto výsledku již netrval.
23. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž soudním jednání odkázala na písemné vyjádření žalovaného k žalobě. Konstatovala, že žalobci bylo z utajovaných informací poměrně přesně sděleno, co je jádrem věci, v čem je spatřována hrozba pro bezpečnost České republiky, přičemž utajované informace v posuzované věci podávají plastický obraz o činnosti žalobce a jsou prosty hypotetických situací. Dle pověřené pracovnice žalovaného může manželka žalobce získat jiné pobytové oprávnění například na základě svého zaměstnání, když je běžnou praxí žalovaného, že zaměstnanecká karta je vydávána i ženám na mateřské či rodičovské dovolené.
24. Všichni členové senátu se seznámili s utajovanými informacemi vedenými žalovaným pod sp. zn. V174/2022-OAM a V12/2023-OAM v zabezpečené místnosti soudu dne 17. 5. 2023. U zdejšího soudu jsou zmíněné utajované informace vedeny pod jedinou spisovou značkou V28/2023-KS-UNL-Nt 1510/2023. Autorem utajované informace sp. zn. V 174/2022-OAM je Národní centrála proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování. Autorem utajované informace sp. zn. V 12/2023-OAM je Národní centrála proti terorismu, extremismu a kybernetické kriminalitě služby kriminální policie a vyšetřování, vzniklá dne 1. 1. 2023 vyčleněním sekcí terorismu, extremismu a kybernetické kriminality z Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování. Soud při jednání neprováděl důkaz zmíněnými utajovanými informacemi s ohledem na § 172 odst. 9 zákona o pobytu cizinců, dle kterého platí, že „projednávání utajovaných informací, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu podle tohoto zákona, se mohou zúčastnit pouze osoby, kterým jsou tyto informace již známy, ostatní předseda senátu soudu pro určitou část jednání vyloučí.“ V projednávané věci by bylo třeba při

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provádění důkazu utajovanými informacemi vyloučit žalobce a jeho právního zástupce z příslušné části soudního jednání. Provádění důkazu utajovanými informacemi by se mohl zúčastnit pouze žalovaný, kterému jsou však tyto utajované informace známy, jelikož byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Všichni členové senátu se již předem s utajovanými informacemi seznámili. V případě provádění důkazu utajovanými informacemi musí jednání probíhat ve speciální jednací síni, kterou ad hoc před jednáním musí prověřit policejní orgán. Za těchto okolností považoval soud za formalistické provádět při jednání důkaz utajovanými informacemi, které jsou soudu známy a pro účastníky řízení by případné dokazování utajovanými informacemi při jednání shora popsáním způsobem nemělo žádný význam.

25. Soud při jednání provedl důkaz listinami předloženými žalobcem, a to certifikátem o účasti žalobce na druhé mezinárodní konferenci o umírněnosti a mírovém soužití konané od 17. do 18. srpna 2022, prohlášením MUDr. K. B. ze dne 13. 4. 2023, prohlášením manželky žalobce ze dne 12. 4. 2023, prohlášením Dr. Ing. J. H., potvrzením o účasti manželky žalobce na kurzu českého jazyka a reálií ze dne 11. 4. 2023, vyjádřením Diakonie Českobratrské církve evangelické o spolupráci se žalobcem v programu DOMA Diakonie Českobratrské církve evangelické ze dne 11. 4. 2023, prohlášením Muslimské obce v Karlových Varech ze dne 9. 4. 2023, prohlášením Muslimské obce v Teplicích ze dne 3. 4. 2023 a 14. 4. 2023, prohlášením Ústředí muslimských obcí ze dne 12. 4. 2023, prohlášením Islámské nadace v Praze ze dne 6. 4. 2023, veřejným prohlášením MUDr. M. N. ze dne 6. 4. 2023, prohlášením Bc. E. G. ze dne 3. 4. 2023, prohlášením MUDr. A. Q. A. ze dne 5. 4. 2023, prohlášením MUDr. M. W. ze dne 3. 4. 2023, prohlášením MUDr. M. G. ze dne 12. 4. 2023, prohlášením MUDr. M. G. ze dne 13. 4. 2023, prohlášením MUDr. N. S. ze dne 16. 4. 2023, prohlášením O. A., potvrzením o zaměstnání manželky žalobce ze dne 6. 4. 2023, potvrzením o studiu nejstaršího syna žalobce M. O. H. A.-D. ze dne 3. 4. 2023, rodným listem nejmladšího syna žalobce M. O. H. A.-D., kopiemi cestovních pasů manželky žalobce a dvou starších dětí.
26. Soud při jednání provedl z vlastní iniciativy důkaz listinami poskytnutými Policií České republiky, a to úředními záznamy o podání vysvětlení žalobcem policejnímu orgánu ze dne 7. 12. 2022 a 14. 12. 2022, a dále odborným vyjádřením Mgr. P. T., Ph.D., ze dne 12. 2. 2023 ohledně obsahu dvou kázání žalobce.
27. Na předestřený obsah utajovaných informací reagoval žalobce vyjádřením, že ze strany orgánu Policie České republiky se uskutečnilo asi 13 návštěv v jeho bydlišti, jelikož sám žalobce v minulosti spolupracoval s policejním orgánem, kdy ho upozorňoval na některé problematické osoby z řad muslimů. Žalobce konstatoval, že ve všech svých kázáních se zastával náboženského dialogu, vždy opakoval, aby Bůh chránil Českou republiku s tím, že je třeba respektovat místní zákony. Žalobce uvedl, že přímo s organizací Muchabarat se nestýkal, když v jednom případě mluvil se svým švagrem, aby informaci předal dál, a ve druhém případě kontaktoval ambasádu. Žalobce je přesvědčen, že řada lidí je proti náboženskému dialogu a míru, protože tito lidé vystupují proti žalobci a udávají ho. Co se týče kázání o pěti virech, jehož se týkalo odborné vyjádření, kterým soud prováděl důkaz, žalobce upozornil, že jeho obsah vysvětloval policejnímu orgánu již v prosinci 2022. Co se týče náboženské daně, žalobce se vždy vyjadřoval, že má být poskytnuta všem slabým (potřebným) bez rozdílu. Žalobce dále popsal svou situaci a rodinný život, přičemž zdůraznil, že v České republice žije již čtyři a půl roku, patří do této země, má rád český lid, respektuje české zákony a je připraven položit život za tuto zemi.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Soud po provedeném dokazování při jednání přdestřel žalobci názor soudu, že obsah utajovaných informací byl žalovaným sdělen žalobci v dostatečném rozsahu, byť bylo možné poskytnout žalobci více obecně formulovaných údajů (v podrobnostech viz níže). Soud dále přdestřel žalobci, že z obsahu utajovaných informací plyne, že žalobce má kontakty s osobami spojovanými s terorismem a extremismem a že žalobce sám projevuje extremistické názory (dehonestace západních zvyků a hodnot, kritika ztráty vlivu a majetku muslimů v Evropě, důraz na pravověrné pojetí islámu).
29. Právní zástupce žalobce v reakci na přdestření bližšího obsahu utajovaných informací soudem a v návaznosti na dokazování provedené soudem konstatoval, že soud supluje práci žalovaného, kdy uvedené podklady policejního orgánu, kterými soud prováděl důkaz, si měl obstarat žalovaný a zabývat se jimi v napadeném rozhodnutí. Kdyby žalovaný sdělil žalobci širěji (obdobně jako soud) obsah utajovaných informací, mohl se žalobce k těmto skutečnostem vyjádřit již v průběhu správního řízení, kdy by měl dostatek času na přípravu svého vyjádření. Takto je žalobce nucen reagovat až bezprostředně při soudním jednání. Dle právního zástupce žalobce autor odborného vyjádření, kterým byl prováděn důkaz, používá v řadě případů kondicionál, tedy že by mohly nastat určité následky či nebezpečí, kdy se zjevně jedná pouze o určité hypotetické nebezpečí.

Posouzení věci soudem

30. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
31. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
32. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 29. 9. 2022 u žalovaného žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Z výpisu z Cizineckého informačního systému plyne, že žalobce pobývá na území České republiky již od roku 2018, a to na základě povolení k pobytu ve formě zaměstnanecké karty, kdy poslední pobytové oprávnění za tímto účelem realizoval s platností od 14. 11. 2020 do 13. 11. 2022. Od roku 2019 pobývá na území České republiky manželka žalobce a dvě starší děti. V průběhu správního řízení byly žalovanému poskytnuty Policií České republiky písemné informace vztahující se k osobě žalobce. Informace byly žalovanému poskytnuty v režimu utajení stupeň *vyhrazené* v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“). Utajovaným informacím byly správním orgánem přiřazeny spisové značky V174/2022-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

OAM a V 12/2023-OAM. Utajované informace byly uchovávány odděleně mimo správní spis dle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Součástí správního spisu byl rovněž dokument *Bezpečnostní strategie České republiky 2015*, schválený vládou České republiky, verze z února 2015 (dále jen „Bezpečnostní strategie ČR“)

33. Podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. a), § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, je-li *„důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.“*
34. K žalobní námitce, že žalovaný nesprávně vyložil a použil pojem *ohrožení bezpečnosti státu*, soud uvádí, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí věnoval výkladu daného pojmu velmi podrobně, přičemž konstatoval, že pojem *bezpečnost státu* není v zákoně o pobytu cizinců definován, avšak při výkladu *„lze předně vycházet z ústavního zákona o bezpečnosti ČR, podle jehož čl. 1 je základní povinností státu zajištění svrchovanosti a územní celistvosti České republiky, ochrana jejích demokratických základů a ochrana životů, zdraví a majetkových hodnot. Tomu odpovídá i znění trestního zákona, jehož účelem je chránit tyto hodnoty před nejzávažnějšími útoky na ně. Může se jednat o ohrožení bezprostředně invazivního charakteru, jako je například hrozba terorismu. Může se však také jednat o ohrožení zdraví, života a značných majetkových hodnot v případech násilné trestné činnosti nebo hospodářské trestné činnosti. Za ohrožení bezpečnosti České republiky je pak možné považovat i ohrožení těchto chráněných zájmů a hodnot. Z mezinárodního hlediska je pak bezpečnost České republiky jedním ze strategických zájmů České republiky, na což s odkazem na Bezpečnostní strategii České republiky poukazují oficiální internetové stránky Ministerstva vnitra.“* Žalovaný citoval v napadeném rozhodnutí z dokumentu *Bezpečnostní strategie ČR*, že mezi strategické zájmy České republiky patří mimo jiné bezpečnost a stabilita zejména v euroatlantickém prostoru, podpora šíření svobody, demokracie a principů právního státu. Žalovaný konstatoval, že bezpečnostní zájmy je třeba chránit i za hranicemi České republiky.
35. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„mezi hlavní zdroje hrozeb patří vybrocené postoje vůči hodnotovým základům naší společnosti, ohrožující koncept demokratického právního státu a popírající základní lidská práva a svobody. Nositelem těchto postojů mohou být jak státy, tak nestátní aktéři a různá uskupení a jejich stoupenci. Zdrojem hrozeb jsou i mocenské aspirace některých států, které v rostoucí míře přestávají respektovat mezinárodní uspořádání a základní principy mezinárodního práva. (...) Ve smyslu narušení stability bezpečnostního prostředí lze za hrozbu považovat jednostranné pokusy některých států budovat sféry vlivu prostřednictvím kombinace politického, hospodářského a vojenského tlaku a zpravodajských aktivit. Cizí zpravodajské služby mají zájem především o informace k vnitřní a zahraniční politice, ekonomické politice, vývoji politických struktur a také o výsledky výzkumu a vývoje. V uvedených souvislostech by tak odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR jakožto státní orgán měl postupovat mimo jiné v souladu s bezpečnostní strategií České republiky.“*
36. Dle názoru soudu výše popisovaný výklad pojmu *bezpečnost státu* ze strany žalovaného je v zásadě dostatečný i věcně správný a rozhodně nelze uvedený výklad žalovaného považovat za nepřezkoumatelný, jak to namítal žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

37. Podle článku 1 ústavního zákona o bezpečnosti ČR platí, že *„zajištění svrchovanosti a územní celistvosti České republiky, ochrana jejích demokratických základů a ochrana životů, zdraví a majetkových hodnot je základní povinností státu.“*
38. Podle článku 2 odst. 1 ústavního zákona o bezpečnosti ČR, *„je-li bezprostředně ohrožena svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy České republiky nebo ve značném rozsahu vnitřní pořádek a bezpečnost, životy a zdraví, majetkové hodnoty nebo životní prostředí anebo je-li třeba plnit mezinárodní závazky o společné obraně, může se vyhlásit podle intenzity, územního rozsahu a charakteru situace nouzový stav, stav ohrožení státu nebo válečný stav.“*
39. V článku 12 *Bezpečnostní strategie* ČR jsou bezpečnostní zájmy rozděleny do tří kategorií: životní, strategické a další významné, přičemž specifikace jednotlivých kategorií zájmů je provedena v navazujících odstavcích zmíněného dokumentu. Životním zájmem je dle zmíněného dokumentu zajištění suverenity, územní celistvosti a politické nezávislosti ČR, zachování všech náležitostí demokratického právního státu včetně záruky a ochrany základních lidských práv a svobod obyvatel.
40. Soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí kladl důraz nejen na životní zájmy, nýbrž i na zájmy strategické. Výklad žalovaného však nelze chápat tak, že by ohrožení strategických zájmů České republiky definovaných v *Bezpečnostní strategii* ČR automaticky představovalo ohrožení bezpečnosti státu ve smyslu § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Žalobce se dovolával komentáře autorů RYCHETSKÝ, P., LANGÁŠEK, T., HERC, T., MLSNA, P. a kol. *Ústava České republiky. Ústavní zákon o bezpečnosti České republiky, Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, kdy poukazoval na skutečnost, že za přiměřeného použití zmíněného komentáře (strana 1 224) lze dospět k závěru, že ohrožením bezpečnosti státu se rozumí pouze ohrožení samotného jádra a minimálních základů státnosti České republiky. Soud konstatuje, že není zřejmé, kterou konkrétní pasáž zmíněného komentáře měl žalobce na mysli, když komentář má 1 224 stran, přičemž žalobce poukazoval na jeho poslední stranu, která se však dané problematice netýká. Z předmětného komentáře lze naopak citovat část úvodní kapitoly s názvem *Obecně k ústavnímu zákonu o bezpečnosti České republiky* (body 7, 8 a 9), že *„proces přijetí normy byl nepochybně inspirován integrací České republiky do nových bezpečnostních struktur (NATO) a účastí v širších projektech (Partnerství pro mír), což dokládá i důvodová zpráva. Nepochybný podíl na intelektuálním procesu formulace návrhu ústavního zákona měla i inspirace západoevropskými bezpečnostními doktrínami, které v průběhu 90. let 20. století získaly odezvu v českém akademickém a odborném prostoru. Zvolené řešení, tedy předvídání i jiných bezpečnostních hrozeb než pouze hrozeb tradičně válečných, navazuje na koncepci tzv. širšího pojetí bezpečnosti, které se vymyká tradičnímu pojetí. Zatímco tradiční pojetí bezpečnosti bere v úvahu především ohrožení konvenční válkou, čemuž předchází tradiční (především mezinárodně smluvní) diplomacií, a případný válečný konflikt řeší vojenským způsobem, širší pojetí bezpečnosti usiluje o identifikaci rizik bez ohledu na jejich původ a nerozlišuje striktně vnější a vnitřní rizika, stejně jako rizika konvenční, nekonvenční či dokonce nemající bezprostřední původ v lidské činnosti (živelné katastrofy). V praxi tak širší pojetí bezpečnosti reflektuje taková rizika jako mezinárodní terorismus, nekontrolova(tel)ná migrace, živelní katastrofa, ekonomická nestabilita, vnitřní nepokoje, narušení sociálního smíru, zvýšená zločinnost apod. Širší pojetí bezpečnosti má původ v západoevropských bezpečnostních doktrínách a její kořeny sahají do 70. let 20. století. (...) Zatímco původní text Ústavy vychází pouze z tradičního konceptu bezpečnostní politiky státu,*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úst. zák. o bezpečnosti ČR jej rozšiřuje právě o prvky širšího pojetí bezpečnosti.“ Dle názoru soudu je zřejmé, že žalobce vychází z tradičního (užšího) výkladu pojmu *bezpečnost státu*, ačkoli v zákoně o bezpečnosti ČR se prosadil širší výklad pojmu *bezpečnost státu*. Soud dále poukazuje na publikaci autorů MAREŠ M., NOVÁK D. *Ústavní zákon o bezpečnosti ČR, Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, stav k 1. 1. 2019, dostupné v informačním systému ASPI, kapitola *Úvod*, bod 4 s názvem *Právní pojetí pojmu bezpečnosti v ČR ve vazbě na ústavní zákon o bezpečnosti ČR*, kde je citována definice pojmu *bezpečnost státu* Jiřího Vaníčka: „*Vazbu na ústavní zákon o bezpečnosti ČR při vymezení bezpečnosti státu zvolil Jiří Vaníček, který ji definoval jako ‚stav, ve kterém jsou zachovány ústavní hodnoty jako svrchovanost a územní celistvost státu, jeho demokratické základy, vnitřní pořádek a bezpečnost, a nejsou ohroženy životy a zdraví, majetkové hodnoty, životní prostředí a mezinárodní mír‘ (Vaníček a kol., 2006, s. 33)“.* Soudu se jeví citovaná definice Jiřího Vaníčka správná, přičemž je zřejmé, že je opět využito širší pojetí pojmu *bezpečnost státu*.

41. Žalobce poukazoval na judikáty Nejvyššího správního soudu, ze kterých plynula povinnost eurokonformního výkladu pojmu *bezpečnost státu*. K žalobcem zmiňovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 Azs 216/2016-41, soud uvádí, že Nejvyšší správní soud se v něm zabýval situací, kdy konkrétní trestná činnost žadatele byla posouzena ve správním řízení jako ohrožení bezpečnosti státu. Z uvedeného judikátu však nevyplyvá, že by pod pojem *ohrožení bezpečnosti státu* mohlo být zahrnuto pouze chování, kterým dochází ke spáchání konkrétního trestného činu. Soud souhlasí s názorem žalovaného ve vyjádření k žalobě, že zmíněný judikát není pro posuzovanou věc příliš relevantní. Ve věci řešené zmíněným judikátem bylo cizinci odňato oprávnění k pobytu za účelem doplňkové ochrany z důvodu, že cizinec představoval nebezpečí pro bezpečnost státu. Toto nebezpečí bylo ovšem spatřováno v opakované majetkové trestné činnosti tohoto cizince. V případě žalobce je zde kvalitativně jiná situace, a to spolupráce s cizí zpravodajskou službou a další skutečnosti s tím spojené. Navíc v Nejvyšším správním soudem posuzovaném případě roli hrála též neúplná či nedokonalá transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) do českého právního řádu. Podobně jako je tomu v případě doplňkové ochrany, je zákonná úprava zaměstnaneckých karet též důsledkem transpozice směrnice, a to směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/98/EU, o jednotném postupu vyřizování žádosti o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě. Nicméně tato směrnice, na rozdíl od kvalifikační směrnice, neobsahuje žádné normy týkající se negativního vyřízení žádosti o vydání nebo prodloužení jednotného povolení. Tuto otázku nechává směrnice neupravenou, a je tedy výlučně na národním právu členských států, aby ji upravilo.

42. Přestože není nezbytné hledat eurokonformní výklad, konstatuje soud, že i Soudní dvůr Evropské unie chápe bezpečnost státu v širším smyslu. V rozsudku ze dne 4. 6. 2013 ve věci C-300/11, *ZZ proti Secretary of State for the Home Department*, velký senát Soudního dvora Evropské unie v bodě 66 konstatoval, že „*v určitých případech totiž může poskytnutí těchto důkazů přímo a konkrétně ohrozit bezpečnost státu, jelikož může mj. ohrozit život, zdraví či svobodu osob či odhalit metody vyšetřování vnitrostátních bezpečnostních orgánů, a vážně tak narušit plnění budoucích úkolů těchto orgánů, resp. jim v tom zabránit.*“ Ze zmíněné citace je zřejmé, že velký senát Soudního dvora Evropské unie vychází z toho, že pojem *bezpečnost*

státu zahrnuje nejen ochranu základů státnosti, nýbrž i ochranu životů, zdraví a svobody občanů a rovněž ochranu dalších zájmů.

43. Dle názoru soudu ochrana životů, zdraví a majetku obyvatel spadá pod pojem *bezpečnost státu*, pokud se taková ochrana v konkrétním případě přímo či nepřímo dotýká ochrany základů státnosti, například svrchovanosti, územní celistvosti či vnější bezpečnosti České republiky. Je třeba vždy posuzovat konkrétní okolnosti případu, zda chování jednotlivce je takového charakteru a intenzity, že ho lze považovat za ohrožení bezpečnosti státu.

44. Soud konstatuje, že žalobními námitkami ohledně nesprávného použití pojmu *ohrožení bezpečnosti státu* v případě žalobce se bude zabývat až v dalších částech rozsudku, když na tomto místě se jeví vhodné vypořádat žalobní námitky ohledně porušení procesních práv žalobce, kdy bylo namítáno, že žalovaný v průběhu správního řízení nesdělil žalobci v obecné rovině skutečnosti, které vyplývají z utajované informace, a že ani v rozhodnutí žalovaného nejsou tyto utajované informace v dostatečném rozsahu specifikovány.

45. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že byl žalobce seznámen s podstatou utajovaných informací formou záznamu do spisu ze dne 9. 2. 2023, se kterým byl žalobce seznámen dne 6. 3. 2023 v souvislosti s nahlédnutím do správního spisu právním zástupcem žalobce, jak plyne z protokolu o nahlédnutí do spisu. Ve zmíněném záznamu do spisu jsou uvedeny spisové značky obou utajovaných informací s tím, že tyto podklady jsou uchovávány odděleně mimo spis, přičemž se k obsahu utajovaných informací uvádí, že „s ohledem na povahu těchto podkladů není možné, aby se účastník řízení s nimi seznámil v jakékoli podobě, neboť by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. Z tohoto důvodu správní orgán tímto způsobem informuje účastníka řízení alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Zjištěné osobní jednání účastníka řízení a jeho pobyt na území představuje nebezpečí ohrožení bezpečnosti České republiky a jejích zájmů v důsledku kontaktů a spolupráce se zpravodajskou službou cizí moci.“ Z uvedené citace je zřejmé, že žalovaný vycházel z toho, že žalobci jakožto účastníkovi řízení je třeba alespoň v obecnosti skutečnosti vyplývající z utajované zprávy sdělit, a to zjevně v souvislosti s povinnostmi plynoucími z § 36 odst. 3 správního řádu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38). Soud se proto primárně zabýval otázkou, zda této povinnosti žalovaný dostál. Skutečnost, zda žalovaný sdělil žalobci jakožto účastníkovi správního řízení dostatečně alespoň v obecnosti podstatu důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu, je nutno hodnotit vždy individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem každého případu. V nyní projednávané věci má soud za to, že sdělení informace o osobním jednání žalobce spočívajícím ve spolupráci a kontaktech se zpravodajskou službou cizí moci představujícím ohrožení bezpečnosti České republiky lze ještě považovat za naplnění požadavku, dle něhož musí být v obecnosti sdělena podstata důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu. Soud současně nezastírá, že sdělení mohlo být o něco konkrétnější. Například mohlo být uvedeno, že kromě spolupráce se zpravodajskou službou cizí moci, což byl stěžejní obsah utajované informace, i žalobcovy další kontakty a chování představují ohrožení pro bezpečnost státu. I přes tyto dílčí výhrady však lze učinit závěr, že podstata důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu, byla žalobci sdělena. Soud se tedy mohl zabývat navazující otázkou, a sice zda jsou skutečnosti uvedené v samotných utajovaných podkladech dostatečně individualizovány.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

46. Při rozhodování na základě utajovaných informací platí, že zprávy policie a zpravodajských služeb nemohou být „pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, bod 32). Tyto informace by tak měly obsahovat popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní orgán nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, bod 22).
47. Soud se seznámil s utajovanými podklady, přičemž konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně srozumitelně vysvětlil svůj postup s ohledem na aplikovaný režim utajení podkladů pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce. Na straně 2 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „zjištěné osobní jednání žadatele a jeho pobyt na území představuje nebezpečí ohrožení bezpečnosti České republiky a jejích zájmů v důsledku kontaktů a spolupráce se zpravodajskou službou cizí moci“, což je prakticky shodná věta jako věta uvedená v záznamu do spisu ze dne 9. 2. 2023 citovaná výše. Dále žalovaný na straně 3 napadeného rozhodnutí uvedl, že utajované informace „obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušným policejním orgánem, popisují jednání žadatele, včetně vymezeného dlouhodobého časového rámce, kdy takové jednání je popsáno ve vztahu ke konkrétním skutečnostem a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, působí též přesvědčivě. Popisované jednání žadatele je také relevantní ve vztahu k důvodu tohoto rozhodnutí, kterým je nebezpečí, které žadatel představuje – možné ohrožení bezpečnosti České republiky a jejích zájmů...“. Dále žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že „v uvedených utajovaných informacích je dostatečně podrobně popsáno, z jakých podkladů a zdrojů při jejich vyhotovení PČR vyšla. Činnost a jednání žadatele jsou konkrétně popsány, včetně časového a místního vymezení, tedy utajované informace obsahují komplexní soubor relevantních údajů, včetně popsání jeho konkrétních aktivit.“ V návaznosti na nahlížení do spisu právním zástupcem žalobce, kdy byl tento v obecné rovině seznámen s obsahem utajovaných informací, zaslal právní zástupce žalobce žalovanému podání ze dne 13. 3. 2023 označené *Vyjádření k podkladům rozhodnutí*, ve kterém uvedl, že se žalobce „vždy snažil během svých aktivit na území České republiky o výchovu dětí a mládeže v duchu vlastenectví k České republice a k integraci do společnosti v České republice. (...) V žádném případě nikdy nespolupracoval se zpravodajskou službou cizí moci a nikdy nejednal v rozporu se zájmy České republiky.“ Na citované vyjádření žalobce reagoval žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „z obsahu utajovaných informací vyplývá, že jednání a činnost žadatele, jeho styky a spolupráce, jdou proti zájmům české společnosti a vytváří rizika spojená s ohrožením bezpečnosti České republiky, přičemž jde proti hodnotám, na které cílí i výše uvedená vládou České republiky schválená Bezpečnostní strategie České republiky.“
48. Byť soud považuje žalovaným uvedené údaje v napadeném rozhodnutí ohledně obsahu utajovaných informací za dostatečné, neztotožnil se však zcela se žalovaným v tom, že v projednávané věci nebylo možné blíže specifikovat údaje obsažené v utajovaných informacích, jak bylo naznačeno výše. Ačkoli režim a smysl utajení podkladových informací

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vykládá, aby byl do správního rozhodnutí zapracován jejich konkrétní obsah či popis, který by fakticky tyto utajované informace rozkryl, je třeba respektovat právo žalobce jako účastníka řízení na to, aby mu byla sdělena maximální možná podstata důvodů, které jsou základem pro zamítnutí jeho žádosti. Na tomto místě soud nicméně zdůrazňuje, že žalovaný se neuchýlil jen k obecnému a prostému odkazu na existenci utajovaných informací, nýbrž s respektem k mezím, které utajované informace implicitně pro odůvodnění správního rozhodnutí nastavují, poskytl alespoň základní charakteristiku jednání žalobce, jež vyplývá z utajovaných informací. Za zásadní žalovaný jednoznačně označil spolupráci žalobce se zpravodajskou službou cizí moci, přičemž však na straně 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že i další jednání a činnost žalobce a jeho styky jdou proti zájmům České republiky. Soud má za to, že tuto informaci bylo možné rozvinout a žalobci nad rámec důvodů popsaných v napadeném rozhodnutí sdělit, že kromě spolupráce žalobce se zpravodajskou službou cizí moci se vyskytují v utajovaných informacích popisy i dalšího chování a projevů žalobce (veřejných i neveřejných), přičemž z utajovaných informací plyne, že žalobce udržuje kontakty s osobami spojovanými s extremismem a terorismem. Stejně tak mohl žalovaný v napadeném rozhodnutí uvést, že z utajovaných informací plyne, že žalobce vyjadřuje veřejně i neveřejně extremistické názory (dehonestace západních zvyků a hodnot, kritika ztráty vlivu a majetku muslimů v Evropě, důraz na pravověrné pojetí islámu).

49. V rámci podání, kterým se žalobce vyjadřoval k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí, žalobce zdůrazňoval, že se snaží o výchovu mládeže v duchu vlastenectví k České republice a o integraci muslimů do české společnosti. Uvedené podání bylo činěno v situaci, kdy si byl žalobcem vědom skutečnosti, že v roce 2022 několikrát podával vysvětlení policejnímu orgánu ohledně svých výroků, chování a činnosti. Žalobce si tedy musel být vědom problematičnosti svého chování dle názoru policejního orgánu, a to nejen ohledně spolupráce se zpravodajskou službou cizí moci. Tomu svědčí i zmíněná obrana žalobce ohledně jeho vlastenectví a snahy o integraci muslimů do společnosti, kterou uváděl i v žalobě. Dle názoru soudu tedy žalobce neutrpěl z hlediska práva na spravedlivý proces prakticky žádnou újmu tím, že mu v napadeném rozhodnutí nebyl podrobněji popsán obsah utajovaných informací. Navíc soud při jednání poučil žalobce o obsahu utajovaných informací podrobněji oproti poučení poskytnutému žalovaným, aby se žalobce dozvěděl více z obsahu utajovaných informací a mohl se k tomu vyjádřit. Příležitost k vyjádření žalobce využil a popsal své aktivity ve vztahu k jordánské zpravodajské službě Muchabarat a spolupráci a kontakty s policejním orgánem České republiky. Stejně tak žalobce při jednání uvedl obdobně jako v žalobě, že se snaží o dialog mezi náboženstvími, začlenění muslimů do společnosti v České republice atd. Je zřejmé, že žalobce prakticky nemůže uvést novou argumentaci než tu, co uvedl v žalobě i ve vyjádření k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí. Soud nepovažoval za potřebné, aby byl prováděn výslech žalobce, když tento výslech navrhl právní zástupce žalobce s odůvodněním, aby se žalobce mohl k věci vyjádřit. K tomu soud uvádí, že výslech účastníka řízení je důkazním prostředkem, kterým mají být prokazována tvrzení účastníka uváděná v řízení. Soud poskytl žalobci prostor, aby se v rámci soudního jednání osobně vyjádřil k věci, čehož žalobce využil. Tím byl de facto naplněn požadavek právního zástupce žalobce, aby se mohl žalobce k věci osobně vyjádřit. Soud nepovažoval za potřebné provádět samotný výslech žalobce, jelikož lze předpokládat, že by žalobce uvedl prakticky totéž, co přednesl v rámci svého vyjádření při soudním jednání. Takový důkaz by nemohl nijak ovlivnit důkazní situaci v řízení, tedy že bylo prokázáno, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu.

Právní zástupce žalobce nadto po provedeném dokazování a vyjádření žalobce k věci na výsledku žalobce již netrval.

50. Soud konstatuje, že předmětné utajované informace, se kterými se soud důkladně seznámil, obsahují nejen tvrzení původce informací, z nichž je dovozen závěr o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost České republiky, ale také popis konkrétních skutečností, z nichž toto tvrzení vychází, a jejich zdroj. Tyto informace o žalobcově činnosti a její škodlivosti pro Českou republiku vytvářejí věrohodný a přesvědčivý základ pro další posouzení žalobce jakožto bezpečnostního rizika pro Českou republiku. Jedná se o konkrétní výsledky operativně pátrací činnosti Policie České republiky – Národní centrály proti terorismu, extremismu a kybernetické kriminalitě služby kriminální policie a vyšetřování, které popisují žalobcovy aktivity. Z těchto podkladů pak policejní orgán usuzuje na rizika pro bezpečnost České republiky spojená s žalobcovými aktivitami. Žalovaný tedy dle přesvědčení soudu nepochybil, pokud o takové informace opřel svůj závěr o důvodném nebezpečí, že by žalobce při svém pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu.

51. Jak již soud uvedl výše, považuje obsah utajovaných informací sdělený žalobci v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí za dostatečný. Skutečnost, že žalobci mohly být z utajovaných informací poskytnuty i další obecné údaje, nezpůsobila dle přesvědčení soudu procesní pochybení takového charakteru, které by vedlo soud ke zrušení napadeného rozhodnutí. Policejní orgán, který je autorem utajovaných informací – Národní centrála proti terorismu, extremismu a kybernetické kriminalitě služby kriminální policie a vyšetřování (do 31. 12. 2022 součást NCOZ SKPV), poskytl soudu další materiály, které nejsou vedeny jako utajované, a to úřední záznamy o podání vysvětlení žalobcem policejnímu orgánu ze dne 7. 12. 2022 a 14. 12. 2022 a odborné vyjádření Mgr. P. Ť., Ph.D., ze dne 12. 2. 2023 ohledně obsahu dvou kázání žalobce.

52. Žalobce v podání ze dne 13. 3. 2023, kterým se prostřednictvím svého právního zástupce vyjadřoval k podkladům napadeného rozhodnutí, uvedl, že nikdy nespolupracoval se zpravodajskou službou cizí moci. Naproti tomu při podání vysvětlení policejnímu orgánu dne 14. 12. 2022 žalobce několikrát uvedl, že určité informace sděloval jordánským zpravodajským složkám (Muchabarat). Žalobce tedy zjevně neuváděl pravdu v podání ze dne 13. 3. 2023 a při soudním jednání, když je zřejmé, že ke spolupráci s jordánskou zpravodajskou službou Da'irat al-Muchabarat al-Amma (anglicky General Intelligence Directorate) se sám přiznal při podání vysvětlení policejnímu orgánu.

53. Z odborného vyjádření Mgr. P. Ť., Ph.D., ze dne 12. 2. 2023 soud zjistil, že je v něm provedena analýza dvou pátečních kázání žalobce v České republice, a to dne 16. 9. 2022 a 10. 6. 2022, přičemž Mgr. Ť. dospěl k závěru: *„Na základě výše uvedeného konstatuji, že posuzovaná kázání vykazují znaky náboženského extremismu, jmenovitě salafismu. Ostře se vymezují vůči západním hodnotám i společnosti a vyzývají k nerespektování neislámských zákonů pod pohrůžkou Božích trestů. Vedle toho nelze vyloučit riziko možného financování terorismu v ohniscích válečných konfliktů na Blízkém východě, neboť kázání vyzývá pod hrozbou Božího trestu k placení povinné náboženské daně, zároveň jmenovitě uvádí ohniska konfliktů na Blízkém východě (Sýrie, Irák, Palestina, Jemen, Libye).“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

54. Zmíněné odborné vyjádření dle názoru soudu dokresluje a potvrzuje obsah utajovaných informací ohledně extremistických názorů žalobce. Soud nesouhlasí se žalobcem, že by zmíněné odborné vyjádření používalo kondicionály v takové míře, že by jeho závěry byly čistě hypotetické a vzbuzující pochybnosti o reálném ohrožení státu ze strany žalobce. Soudu se naopak jeví závěry odborného vyjádření stran extremistických názorů žalobce dostatečně pregnantně formulované a přesvědčivé. Skutečnost, že v některých případech autor odborného vyjádření Mgr. P. Ě., Ph.D., používá kondicionál ve spojení s možnými následky jednání žalobce či potenciálním nebezpečím, svědčí o profesionalitě autora, který v pochybnostech nečiní kategorické závěry, nýbrž uvádí, že jde o možné riziko. Soud opětovně zdůrazňuje, že již obsah utajovaných informací dostatečně odůvodňoval zamítavé rozhodnutí žalovaného, přičemž zmíněným odborným vyjádřením soud provedl důkaz de facto nad rámec dokazování potřebného pro meritorní posouzení žaloby.

55. Ze dvou úředních záznamů o podání vysvětlení, které byly soudu poskytnuty policejním orgánem plyne, že žalobce kromě zmíněných dvou podání vysvětlení v prosinci 2022 již v předchozí době podával vysvětlení policejnímu orgánu ke svým výrokům a činnosti, a to ve dnech 21. 9. 2022 a 22. 11. 2022. Soud konstatuje, že i v případě dokazování dvěma úředními záznamy o podání vysvětlení žalobcem se jednalo rovněž o důkazy, které byly soudem provedeny de facto nad rámec dokazování potřebného pro meritorní posouzení žaloby, neboť již samotný obsah utajovaných informací byl dostatečným podkladem k závěru, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce při svém pobytu na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu, přičemž se jedná o riziko aktuální a reálné vzhledem k práci žalobce jakožto duchovního, kdy v rámci kázání je schopen ovlivňovat široké masy muslimské veřejnosti. Žalobce se navíc věnuje práci s muslimskou mládeží (např. formou letních táborů), jak plyne z podání vysvětlení, které poskytl policejnímu orgánu. Soud je přesvědčen, že žalovaný aplikoval pojem ohrožení bezpečnosti státu v projednávané věci správně v souladu s platnou právní úpravou, když z utajovaných informací plyne jednoznačné ohrožení bezpečnosti České republiky v důsledku popsaného chování žalobce. Soud nesouhlasí se žalobcem, že by při soudním jednání soud suploval práci žalovaného tím, že soud poskytl žalobci bližší údaje z utajovaných informací a provedl tři důkazy poskytnuté policejním orgánem. Jak již soud konstatoval výše, žalovaný měl v utajovaných informacích dostatečné podklady k závěru o tom, že je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (21. 3. 2023) v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Tato právní úprava nevylučuje, aby soud doplnil dokazování a provedl důkazy, které neměl k dispozici žalovaný, vznikly před vydáním napadeného rozhodnutí a vztahují se ke skutečnostem vzniklým v minulosti. Z pohledu soudu se jednalo o nepodstatné doplnění dokazování, které nemohlo být pro žalobce jakkoliv překvapivé, jelikož se jednalo o dva úřední záznamy o podání vysvětlení žalobcem a dále o odborné vyjádření, které se týkalo kázání žalobce, přičemž je zřejmé, že v roce 2022 žalobce již několikrát podával vysvětlení policejnímu orgánu ohledně svých výroků a kontaktů.

56. Spolupráce žalobce se zpravodajskou službou cizí moci spolu s kontakty žalobce s osobami spojovanými s terorismem a extremismem, ve spojení s extremistickými názory žalobce a v kontextu zaměstnání žalobce coby duchovního a učitele s potenciálním vlivem na širokou muslimskou veřejnost, vytváří dle názoru soudu hmatatelné riziko ohrožení těch

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nejzákladnějších hodnot chránících samotnou existenci státu, na jejichž zachování musí stát bezpodmínečně trvat. Pod vlivem žalobce může docházet k radikalizaci muslimské veřejnosti, přičemž kontakty žalobce na osoby spojované s terorismem a extremismem vytváří nebezpečí, že by tyto osoby mohly prostřednictvím žalobce navázat kontakt s muslimy žijícími v České republice a dopouštět se zde společně protistátní činnosti, což opět představuje reálné ohrožení bezpečnosti státu. Ve smyslu výše citované definice Jiřího Vaníčka ohledně bezpečnosti státu lze konstatovat, že je zde důvodné nebezpečí ohrožení demokratických základů a vnitřního pořádku České republiky, životů a zdraví obyvatel. Zmíněné nebezpečí přitom plyne z úmyslného jednání žalobce.

57. Žalobce uváděl v žalobě i při soudním jednání, že zasvětil celý svůj duchovní a profesní život prevenci a eliminaci extremismu, který vnímá jako skutečné nebezpečí pro mírové soužití. Upozornil na svou spolupráci s Českobratrskou církví evangelickou, se kterou mimo jiné spolupříteloval projekt zaměřený na integraci cizinců v České republice a osvětu mezináboženského dialogu. Žalobce uváděl, že se zapojil do programu náboženského dialogu *Společný hlas* pod záštitou prof. T. H. Výše uvedené skutečnosti dokládá řadou vyjádření či čestných prohlášení od jednotlivých muslimských i jiných organizací a rovněž od dalších fyzických osob. Těmito prohlášeními soud provedl důkaz při jednání, kdy lze shrnout, že se žalobce skutečně zúčastnil projektů popsaných výše, přičemž prohlášení jednotlivých organizací a fyzických osob popisují žalobce jakožto tolerantního a umírněného učence, který se snaží o dialog mezi náboženstvími, vystupuje proti extremismu, podporuje začlenění muslimské komunity do společnosti v České republice apod. Proti uvedeným prohlášením fyzických a právnických osob stojí utajované informace, jejichž obsah vypovídá o pravém opaku, jak bylo naznačeno výše. Prohlášení fyzických a právnických osob na podporu žalobce vnímá soud jako snahu pomoci žalobci jakožto svému příteli, známému, kolegovi či osobě spolupracující na určitém projektu. Je však otázkou, do jaké míry mají tyto fyzické a právnické osoby poznatky o dalších aktivitách žalobce (spolupráce se zpravodajskou službou, kontakty s osobami spojovanými s terorismem a extremismem, extremistické názory). Soud považuje obsah utajovaných informací za závažný, kdy jednotlivá prohlášení fyzických a právnických osob ani ve svém souhrnu nejsou schopna změnit pohled soudu na žalobce coby osobu ohrožující bezpečnost České republiky. Chování žalobce popisované v utajovaných informacích vyvrací tvrzení žalobce, že se žalobce snaží o začlenění muslimů do české společnosti a že vede muslimy k respektování západních hodnot. Na tomto faktu nemůže nic změnit skutečnost, že se žalobce zúčastnil několika projektů týkajících se náboženského dialogu.

58. Dále žalobce namítal, že žalovaný nejednal s jeho rodinnými příslušníky jako s fakultativními účastníky správního řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu, čímž jim upřel možnost hájit právo na respektování rodinného života. Tuto námitku vznesl žalobce ve spojení s námitkou nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, resp. dotčení práva na respektování soukromého a rodinného života s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 8 Azs 101/2022-61, který připouští uplatnění námitky, že nebylo ve správním řízení jednáno s rodinnými příslušníky žalobce jako s účastníky, pokud je taková námitka vznesena spolu s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí. Ze zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu plyne, že k uplatnění žalobní námitky, že nebylo ve správním řízení jednáno s rodinnými příslušníky cizince (žadatele) jako s účastníky řízení, přísluší pouze těmto opomenutým účastníkům, nikoli samotnému cizinci (žadateli), jelikož opomenutím účastenství těchto dalších osob mohlo být zasaženo pouze do procesních práv

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

těchto dalších osob, nikoli do procesních práv cizince (žadatele). V nyní posuzované věci však žalobce vznesl námitku opomenutí účastenství jeho rodinných příslušníků ve spojení s námitkou přiměřenosti rozhodnutí, resp. zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. V takovém případě dle zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu se lze námitkou opomenutí účastenství zabývat, avšak pouze v kontextu s námitkou přiměřenosti rozhodnutí. Pokud by tedy soud dospěl k závěru, že ve správním řízení došlo k opomenutí účastenství rodinných příslušníků žalobce bez vlivu na přiměřenost rozhodnutí (dostatečná skutková zjištění), tak by takové procesní pochybení správních orgánů nemohlo mít žádný vliv na rozhodnutí soudu, jelikož žalobci by nesvědčila žalobní legitimace k uplatnění dané námitky. Soud postupoval v intencích zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu a posuzoval žalobní námitku opomenutí účastenství rodinných příslušníků žalobce v kontextu se souvisejícími žalobními námitkami (nezjišťování poměrů a stanovisek manželky žalobce a dětí, nedostatečná skutková zjištění, nepřiměřenost rozhodnutí).

59. Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky správního řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

60. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

61. Podstatou sporu je posouzení otázky, zda správní orgány v řízení dostatečně zohlednily zájmy (práva) manželky a nezletilých dětí žalobce. Z výše zmíněného § 27 odst. 2 správního řádu vyplývá, že k účastenství ve správním řízení postačí pouze možnost takového dotčení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68).

62. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že takovou dotčenou osobou může být i nezletilé dítě osoby, které má být zrušeno povolení k pobytu na území republiky. Např. v řízení o rozhodnutí o zajištění občanky cizího státu za účelem správního vyhoštění Nejvyšší správní soud uvedl, že její nezletilý syn „měl podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu právo účastnit se správního řízení, z něhož žalobou napadené rozhodnutí vzešlo, neboť mohl být tímto rozhodnutím přímo dotčen na svém právu na rodinný život. Právě na právu účastnit se správního řízení i na právu na rodinný život mohl být žalobce b) žalobou napadeným rozhodnutím zkrácen“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011-54). Ve stejném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní řád účastenství podle citovaného ustanovení přiznává bez ohledu na to, zda bude dotčení aprobováno právem. V rozsudku ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008-73, Nejvyšší správní soud shledal, že účastníkem správního řízení o vyhoštění mohla být nezletilá dcera, neboť mohla být přímo dotčena vyhoštěním svého otce. Nejvyšší správní soud právo účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu přiznal blízkým rodinným příslušníkům osob, kterým bylo uděleno správní vyhoštění, v řadě dalších rozhodnutí, např. v rozsudcích ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 284/2015-25, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58, či ze dne 23. 11. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019-22. Zdejší soud konstatuje, že je v judikatuře Nejvyššího správního soudu patrná tendence k názoru, že by ve správním řízení, a to nejen v řízení o správním vyhoštění, mělo být jednáno s blízkými rodinnými příslušníky cizince jako s účastníky řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

63. V projednávané věci dospěl soud k závěru, že manželka žalobce a dvě nezletilé děti žalobce a jeho manželky mohly být zamítnutím žádosti o prodloužení pobytu žalobci dotčeni na svých právech, především na svém právu na rodinný život. Nedobrovolné opuštění území České republiky žalobcem by pro manželku a nezletilé děti, které s otcem (žalobcem) a matkou (manželkou žalobce) žijí ve společné domácnosti, zajisté mohlo znamenat dotčení na jejich právech. Soud proto uzavřel, že manželka žalobce a dvě nezletilé děti měly být účastníky správního řízení. Neobstojí pak argument žalovaného, že se manželka žalobce a nezletilé děti (prostřednictvím své matky jako zákonné zástupkyně) měly k účastenství ve správním řízení sami přihlásit. Judikatura správních soudů již vyložila, že „*okruh účastníků stanoví a otázky jejich způsobilosti být nositeli práv a povinností posuzuje správní orgán, který řízení vede, z úřední povinnosti, zpravidla také na základě výpisu z obchodního rejstříku, živnostenského oprávnění, případně dalších podkladů. Nesprávný postup správního orgánu v tomto směru nelze zhojit poukazem na to, že v řízení nebyla vznesena námitka proti nesprávnému označení subjektu, popř. že subjekt sám, způsobem jakým se označoval, uvedl správní orgán v omyl*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 5 As 24/2010-97). V témže rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*bylo povinností správních orgánů po celou dobu správního řízení (tzn. i povinností žalovaného v odvolacím řízení) ověřovat okruh účastníků řízení a jednat jako s účastníkem s tím, komu toto postavení svědčí. Pokud tak žalovaný neučinil, porušil předpisy o správním řízení způsobem, který mohl mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, a proto měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.*“
64. Vzhledem k tomu, že správním orgánům bylo zavčas známo, že žalobce má manželku a je otcem nezletilých dětí, zatížily správní řízení procesní vadou, pokud manželku žalobce a nezletilé děti nezahrnuly do okruhu účastníků řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Tuto procesní vadu by však mohly namítat toliko osoby zúčastněné na řízení ve své vlastní žalobě, kterou ovšem nepodaly.
65. Na druhou stranu žalobce ve správním řízení nenamítal, že se jeho manželka a děti neúčastní řízení jako účastníci, a ani sám neuvedl žádné skutečnosti ze svého rodinného a soukromého života, které by měly být žalovaným zohledněny. Teprve v žalobě uvedl žalobce údaje stran svého soužití s manželkou a dětmi.
66. V napadeném rozhodnutí na straně 7 žalovaný uvedl, že s ohledem na důvod neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobci by se muselo jednat o mimořádně intenzivní zásah do soukromého a rodinného života žadatele, aby mohla být shledána nepřiměřenost rozhodnutí a byla žalobci prodloužena platnost zaměstnanecké karty. I tyto okolnosti dle názoru soudu přispěly k tomu, že žalovaný nevěnoval dostatečnou pozornost účastenství rodinných příslušníků žalobce ve správním řízení. Dle názoru soudu v žalobě ani v písemném prohlášení manželky žalobce přiloženém k žalobě nejsou obsaženy takové údaje, na základě kterých by bylo možné dovodit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na jeho dopad do rodinného života manželky žalobce či dětí.
67. Žalobce v žalobě namítl, že správní orgány nezjistily stanovisko jeho manželky a dětí například prostřednictvím orgánu sociálně-právní ochrany dětí, přičemž sám v žalobě neuvedl žádné zásadní informace, ze kterých by vyplýval nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce a jeho rodiny. Stejně tak manželka žalobce ve svém písemném vyjádření přiloženém k žalobě, kde sice popsala společné rodinné soužití, neuvedla žádné zásadní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutečnosti, ze kterých by vyplývala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí s ohledem na dopad rozhodnutí do společného rodinného života. Žalobcem a jeho manželkou uváděné následky zrušení pobytového oprávnění a eventuálního opuštění území jsou přitom obecně známy žalovanému i soudu. Jen stěží se pak lze domnívat, že pokud by žalovaný přímo zajistil vyjádření manželky žalobce (ať už v procesním postavení účastníka či v jiném postavení) a vyjádření dětí prostřednictvím orgánu sociálně-právní ochrany dětí, že by tímto způsobem byly zjištěny zásadní nové skutečnosti o rodinných vztazích žalobce, které by vedly žalovaného k názoru o nepřiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Soud je tak názoru, že pro posouzení míry dotčení zájmů žalobce, jeho manželky a dětí žalovaný disponoval dostatečnými podklady. To, že nebyla manželka žalobce a děti účastníky správního řízení a že nebylo zjištěno přímo jejich stanovisko k věci, tak nemělo podle názoru soudu zásadní vliv na zjišťování skutkového stavu. Soud tudíž neshledal, že by skutečnost, že nebylo jednáno s manželkou žalobce a dětmi ve správním řízení a ani nebylo zjišťováno jejich stanovisko, způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí či že by způsobila nedostatek ve skutkových zjištěních žalovaného.

68. V dalším žalobním bodu žalobce upozornil na porušení principu nejlepšího zájmu dítěte, především jeho procesní stránky. Porušení shledal v tom, že žalovaný neučinil z tohoto principu středobod svých úvah. Soud k tomu uvádí, že z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný považoval chování žalobce vyplývající z utajovaných informací za natolik závažné, že kvůli tomu nepovažoval napadené rozhodnutí za nepřiměřené, byť si byl vědom skutečnosti, že žalobce žije v České republice s manželkou a dvěma dětmi. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 7 poukázal na skutečnost, že žalobce pobývá na území České republiky poměrně krátkou dobu, kdy nemohlo dojít ke zpretrhání vazeb žalobce k zemi původu. Dále žalovaný upozornil, že žalobce vykonává výdělečnou činnost, které se může věnovat i mimo území České republiky, přičemž zdravotní stav žalobce je dobrý. V případě rodinných příslušníků žalobce upozornil žalovaný v napadeném rozhodnutí na krátkou dobu pobytu na území České republiky, kdy jejich integrace v české společnosti není na takové úrovni, aby se v případě nutnosti opustit Českou republiku jednalo o nepřiměřený zásah do jejich práva na soukromý a rodinný život.

69. Soud souhlasí se žalobcem, že žalovaný se nevěnoval příliš důkladně posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k manželce a nezletilým dětem, což však zjevně bylo ovlivněno závažností důvodu, pro který žalobci nebyla prodloužena doba platnosti zaměstnanecké karty (nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu). V tomto směru soud souhlasí se žalovaným, že by musel být zjištěn mimořádně závažný zásah do práv rodinných příslušníků žalobce, který by vedl k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Takové závažné údaje však žalobce v žalobě neuvedl. Z písemného vyjádření manželky žalobce, které bylo připojeno k žalobě, rovněž takové závažné informace nevyplývají. Soud shledal, že po vydání napadeného rozhodnutí se žalobci narodilo dne X třetí dítě. Zbylé dvě děti jsou útlého věku, kdy starší z nich navštěvuje nultý ročník základní školy v Teplicích. Lze tedy konstatovat, že de facto všechny tři žalobcovy děti jsou předškolního věku. Manželka žalobce a dvě starší děti žijí v České republice pouhé čtyři roky (od roku 2019), a soud tak souhlasí se žalovaným, že za tak krátkou dobu nedošlo k jejich plné integraci do české společnosti. Skutečnost, že děti žalobce jsou předškolního věku, svědčí ve prospěch závěru, že v případě nutnosti opustit území České republiky nebude v současné době narušeno základní vzdělání dětí, kterého se děti dosud nezúčastní (s výjimkou nejstaršího v nultém ročníku základní školy). Z pohledu soudu je pro děti vhodnější opustit Českou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiku právě v době před zahájením základní školní docházky, než kdyby například až po několika letech studia na základní škole v České republice musely děti pokračovat ve studiu v jiném státě. Skutečnost, že manželka žalobce má zaměstnání v České republice a učí se český jazyk, je sice chvályhodná, nicméně ani v souhrnu s ostatními zjištěními ohledně rodinného života žalobce nevede soud k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Soud opětovně zdůrazňuje závažnost jednání žalobce, přičemž šlo o úmyslné jednání žalobce proti bezpečnosti České republiky. Za popsané situace je soud přesvědčen, že neprodloužením doby platnosti zaměstnanecké karty žalobce nedošlo k porušení práv žalobce, jeho manželky a dětí dle českého právního řádu a mezinárodních závazků.

70. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
71. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.
72. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyla soudem osobám zúčastněným na řízení uložena žádná povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. června 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.